

Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastoj, ali rokopiše se ne vrača. Uredniški zaključek je vsak torek zvečer.

Za oznanila uredništvo ni odgovorno. Cena oznanil (inserterov) je za celo stran K 80, za 1/2 strani K 40, za 1/4 strani K 20, za 1/8 strani K 10, za 1/16 strani K 5, za 1/32 strani K 2,50, za 1/64 strani K 1. — Pri večkratnem oznanilu se cena primerno zniža.

Štev. 49.

V Ptujju v nedeljo dne 8. decembra 1912.

XIII. letnik.

Vojna na Balkanu.

Položaj na bojiščih. — Premirje sklenjeno. — Grška nadaljuje boj. — Balkanska zveza razbita. — Žvestoba Nemčije. — Srbska in Rusija mobilizira ob naši meji.

Na balkanskih bojiščih se v zadnjih časih mnogo novega zgodilo. Črnogorci so se parat se zaleleti za glavami v trdno zidovje Skutarsko, pa Turki so jih poslali s krvavimi glavnimi nazaj. Istotako je stvar pri Adrianoplu. Balkanske države so ravno vpešane, Turčija pa njih vedno nove moči. Zato se je raje sklenilo premirje med Turčijo na eni, Bulgarijo, Srbijo in Črnogoro na drugi strani. Dne 13. t. m. se bodejo pričela mirovna pogajanja. Grška hodi svojo pot in hoče boj proti Turčiji nadaljevati; zato tudi ni podpisala premirja. S tem je torej balkanska zveza razbita.

Kar se tiče vojne nevarnosti pri nas, je razmerje med Avstrijo in Srbijo ter Rusijo, kateri dve zadnji ob naših mejah vojaštvo zbirati, skrajno napeto. Nemčija pa stoji zvesto ob naši strani. V naslednem važnejša poročila.

Premirje sklenjeno.

Po dolgih in težkih pogajanjah se je zdaj vendar sklenilo premirje (Waffenstillstand) med Turčijo, Bulgarijo, Srbijo in Črnogoro. To premirje, kateremu bode do konca leta gotovo sledil splošni mir, obsega sledeče točke: 1. Armade bojujočih se držav ostanejo do sklenjenega miru tam kjer so. — 2. Obleganim trdnjavam se ne dovažata provianta. — 3. Čez 10 dni se ne sme dovažati bulgarski armadi po Črnem morju in čez Adrianopel živeža. — 4. Mirovna pogajanja pričnejo dne 13. decembra v Londonu.

Zanimivo je, da Grška te pogodbe ni podpisala in da hoče torej na svojo pest boj proti Turčiji nadaljevati. Stem je Grška iz balkanske zveze izstopila, kar je za vse turške nasprotnike prav velikega pomena. Balkanska zveza je razbita!

Grozovita krvoločnost na vseh straneh.

Vojna na Balkanu je zavzela v nekaterih krajih vsled porabe poldivjih prostovoljcev naravnost grozovite oblike. Kar zverine so postali vsi, brez razlike. Najbolj krvoločno so divjali Srbi v Albaniji. Vse so pomorili, kar jim je prišlo pod roke: ženske, otroke, starčke. O srbskih grozovitostih se bode sicer še govorilo, kadar se objavi poročila avstrijskega konzula Prohazke. Celo angleški veliki listi, kakor n. p. „Times“, obtožujejo danes Srbe in njih prelivanje krvi v Albaniji. „Times“ poroča tudi iz Salonika: Vsa Makedonija je rdeča od krvi nedolžnih žrtev. Bulgari so v vojni rabili tudi roparske vodje čet (komitadži), ki so zverinsko nastopali. Tej brezsrčni druhali so Bulgari prepustili Makedonijo. Tako se je vršilo v Serresu in Kavali krvavo klanje, pri katerem se je tisočero nedolžnih otrok in žen pomorilo. V okraju Avret Hissar ni

ostal niti en Turek živ. Tudi v Dedeagaču so se zgodili strašni prizori. Vse vasi so požgane in povsod težijo grozno razmesarjeni mrliči. Turški begunci so istotako brezsrčno nastopali. Vsa južna Makedonija je eno samo veliko pokopališče. Krščanske vasi so Turki v begu požgali, ljudi pomorili. Od Djuma Bajle pa do Demirhissarja se je našlo več, ki so večidel grozno razmesarjeni. Iz vsega tega je razvidno, da se je od vseh strani klalo, — da to ni več vojna, marveč krvoločno divjanje, ki nima na sebi ničesar človeškega več.

Durazzo.

Kakor znano, je to pristan v jadranskem morju, katerega hočejo Srbi na vsak način imeti in katerega jim Avstrija na noben način ne dopusti. Durazzo je danes pravzaprav edina sporna točka. Zdaj poroča srbski list „Pravda“, da je pridobitev pristana Durazzo za Srbijo „conditio sine qua non“, to se pravi, da Srbije na noben način noče odnehati od svoje zahteve glede Durazza. Bode mo videli! Danes stoji stvar takole: V Durazzo so najprej razobesili Albanci ki so se proglasili za samostojne, svojo zastavo. Potem so mesto Srbi zasedli. Albanci so protestirali, brez da bi se z orožjem branili. Italijanski in avstrijski merodajni krogi pa so izjavili, da se Srbi grozovito motijo, ako smatrajo to začasno, brezpomembno zasedanje za stalno. Durazzo ni in ne bode nikdar srbski pristan.

Albanija — samostojna.

Albanški voditelji, na čelu jim Ismail Kemal bej, so v vseh poglavitnih albanških mestih proglasili, da je odslej Albanija samostojna. Ustanovili so provizorično vlado, katere načelnik je imenovan Ismail Kemal. Vsa albanska plemena, muhamedanska in krščanska, so v tem edina. Tudi Miriditi so se Albancem pridružili. Narodna volja Albancev je velika in vsi izjavljajo, da bode Albanija prosta, dokler živi zadnji Albanec. Ismail Kemal se je obrnil na Avstro-Ogrsko in Italijo ter ju za pomoč prosil. Obe državi, kakor sploh vse vevlasti so z neodvisno Albanijo zadovoljni. Zato je v tem oziru Srbija tudi že odnehala, čeprav skuša drugače še svojo zahtevo po Durazzo naglašati. Nova država, neodvisna Albanija, je torej prvi plod balkanskih bojev. Naša monarhija in Albanci so bili, so in bodejo vedno v dobrem sporazumljenju.

Zvestoba Nemčije.

Že začasa aneksije Bozne in Hercegovine, ko je bilo pričakovati vsak trenutek izbruh vojne med Avstrijo in Srbijo, za katero je stala seveda tudi takrat hinavska Rusija, preprečila je

Nemčija s svojo zvestobo do naše monarhije krvavo igro. To zvestobo je ohranila Nemčija svoji avstrijski zaveznici tudi sedaj, čeprav so nasprotniki to vedno tajili. Ta zvestoba, ki se ne straši niti najskrajnejšega, pa je zdaj tudi javno dokazana. S krasno odločnostjo in poštenostjo je namreč v nemški državni zbornici državni kancelar dr. pl. Bethmann-Hollweg izpregovoril jasne besede o svetovnem položaju. Rekel je m. dr., da hoče imeti pri ureditvi razmer na Balkanu tudi Nemčija besedo, ker ima tam zastopati lastne interese, kakor tudi interese svojih zaveznikov (Avstro-Ogrske in Italije). Ako bi se spor med Avstro-Ogrsko in Srbijo, pri katerem odobrava Nemčija popolnoma avstrijsko stališče, ne dal mirnim potom rešiti, skrbela bi Nemčija, da ostane boj omejen na prizadeti dve državi. Ako bi pa bila Avstro-Ogrska napadena od kake tretje države (Rusije), potem bi ji prišla Nemčija z vso svojo armado in mornarico na pomoč.

Te odkrite in krasne besede voditelja nemške vlade so napravile po vsej Evropi velikanski vtis. V naši monarhiji so vplivale pomirovalno, kajti zdaj vemo, da Avstrija tudi v najhujših časih ne bode sama in zapuščen ostala. Ta nemški glas pa morajo slišati tudi na Ruskem, kjer si bodejo pač devetkrat premislili, predne udarajo proti zavezani Nemčiji in Avstro-Ogrski, ki lahko takoj 5 milijonov vojakov v boj postavita. Kar se na Srbskem skuba, za to bode nosila Srbija sama odgovornost. Zanj velja danes beseda: Kdor noče slišati, ta mora čutiti!

Srbija se oborožuje.

„Südslaw. Korr.“ poroča iz Belgrada z dne 3. t.: „Iz zanesljivih virov se lahko potrdi, da je uprava srbske armade tekom zadnjih treh tednov korake storila, ki nasprotujejo pomirljivim izjavam srbske vlade. Premika se vojaštvo proti severu (avstrijska meja), oborožuje se vojake nanovo, napravlja se iregulerne kore. Srbija se torej v vojaškem oziru tako pripravila kakor pred 4 leti. Tudi je uprava srbske armade zopet sprejela svoj čas od generala Putnika izdelani vojaški program. Samoumevno zanika srbska vlada (in z njo slov. časopisje! op. ur.) vse te gotove dogodke.

Listi poročajo s popolno gotovostjo, da je poklicala Srbija vse svoje zadnje rezerve, torej vse moške, ki so še možni puško v roki držati, pod zastavo. Srbija se glasom teh poročil torej pripravila na boj zoper našo državo. Baje se dela tudi noč in dan v Belgradu, da se tamošnje trdnjave utrdi.

(Glej zadnje telegrame na strani 6).